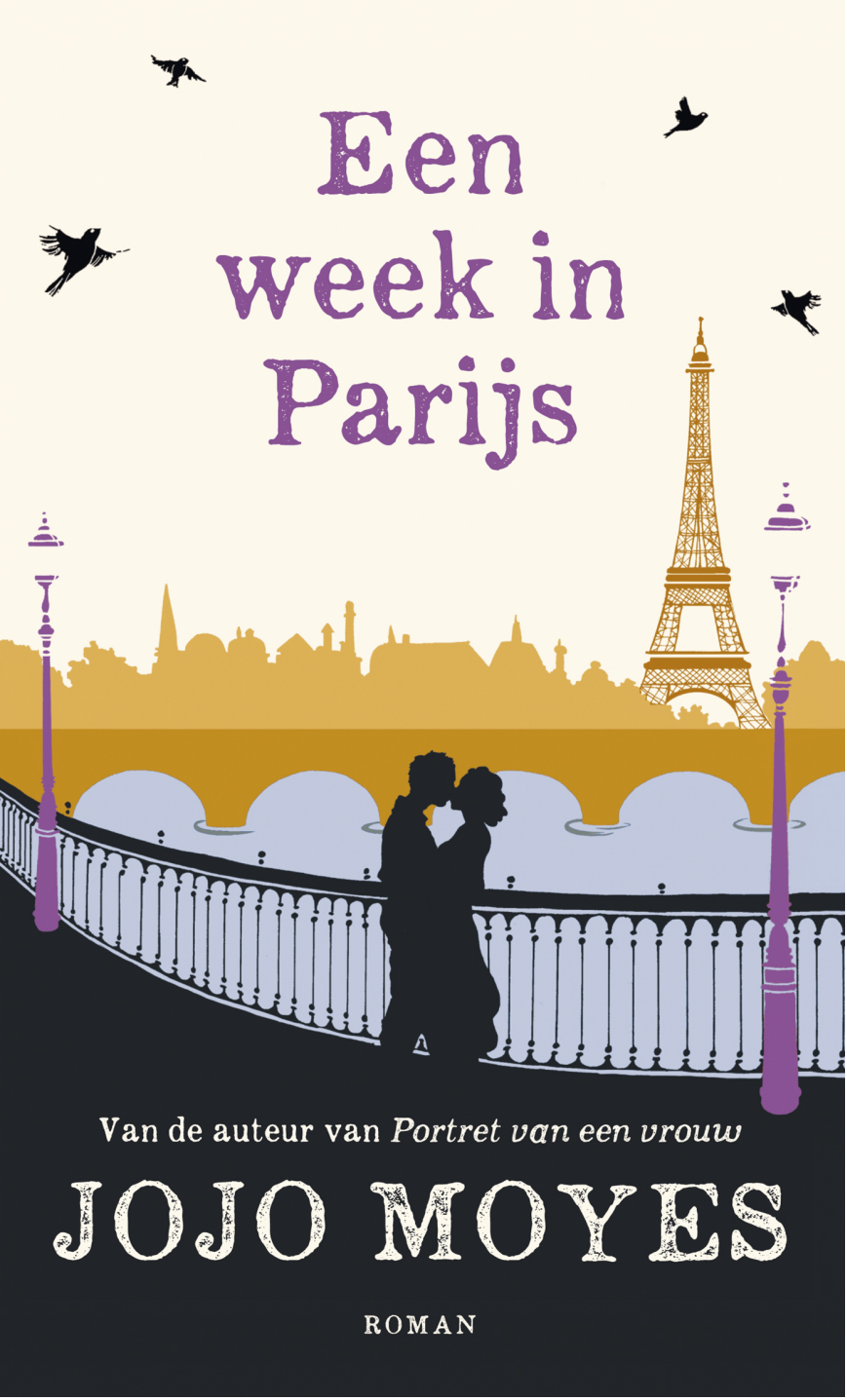

Een week in Parijs

Van de auteur van *Portret van een vrouw*

JOJO MOYES

ROMAN

Een week in Parijs

Jojo Moyes

De Fontein

1

Parijs, 1998

Liv Halston houdt zich stevig vast aan de reling van de Eiffeltoren, kijkt door de ruitvormige gaten op de grond naar Parijs, dat zich onder haar uitstrekt, en vraagt zich af of er ooit iemand zo'n rampzalige huwelijksreis heeft gehad als deze.

Om haar heen staan toeristen met het hele gezin te gillen en weg te duiken voor het uitzicht, of ze leunen theatraal tegen het hekwerk zodat hun vrienden een foto van hen kunnen nemen, terwijl een bewaker onbewogen toekijkt. Vanuit het westen trekt een enorme massa dreigende donderwolken hun kant op. Een stevige wind kleurt haar oren roze.

Iemand gooit een papieren vliegtuigje en ze ziet het in een kurkentrekkerbaan naar beneden vallen, af en toe opgetild door een windvlaag, tot hij te klein wordt en ze hem uit het oog verliest. Ergens daarbeneden, tussen de elegante boulevards van Haussmann en de piepkleine binnenplaatsjes, de klassiek aangelegde parken en de zachtjes meanderende oevers van de Seine, is haar nieuwe man. De man die haar na twee dagen huwelijksreis meldde dat het hem heel erg speet, maar dat hij die ochtend een werkafpraak had. Het was in dat gebouw aan de rand van de stad waar hij haar over had verteld. Het zou niet lang duren. Zij zou zich wel redden, toch?

Ze vertelde diezelfde echtgenoot dat hij kon oprotten en nooit meer terug hoefde te komen als hij echt zou gaan.

David dacht dat ze een grapje maakte. Dat dacht zij ook van hem. Hij lachte half.

'Liv – dit is heel belangrijk.'

‘Dat is onze huwelijksreis ook,’ antwoordde ze. Hoe ze elkaar toen aankeken: alsof ze iemand voor zich hadden die ze nog nooit eerder hadden gezien.

‘O jee. Ik geloof dat ik maar weer naar beneden ga.’ Een Amerikaanse vrouw met een enorme buidel tas om haar middel en ontbijtkoekkleurig haar trekt een gezicht en wurmt zich behoedzaam langs haar. ‘Ik trek het niet, die hoogte. Voel je het kraken?’

‘Het was me niet opgevallen,’ zegt Liv

‘Mijn man is net als jij. Ook zo’n ijskoude. Die zou hier rustig de hele dag kunnen staan. Ik ben alleen al van die vervloekte lift op van de zenuwen.’ Ze werpt een blik op de man die ingespannen foto’s staat te nemen met een dure camera, huivert en loopt naar de lift, terwijl ze zich steeds stevig vasthoudt aan de reling.

Hij is bruin geschilderd, de Eiffeltoren; de kleur van chocola. Vreemd, zo’n lelijke kleur voor zo’n verfijnd bouwwerk. Ze draait zich al om, om dat tegen David te zeggen, maar ineens realiseert ze zich dat hij er natuurlijk helemaal niet is. Toen hij voorstelde een week naar Parijs te gaan, zag ze zichzelf hier met hem staan. Met zijn tweetjes, hun armen om elkaar heen geslagen, misschien ’s avonds, neerkijkend op de lichtstad. Ze zou hebben getold van geluk. Hij zou haar weer zo aangekeken hebben als toen hij haar ten huwelijk had gevraagd. En zij zou de gelukkigste vrouw van de wereld zijn geweest.

Vervolgens werd het geen week, maar vijf dagen, vanwege een vergadering in Londen, op vrijdag, die hij niet kon missen. En ineens bleven er van die vijf dagen nog maar twee dagen samen over, vanwege nog meer vergaderingen waar hij per se bij moest zijn. En nu staat Liv te huiveren in de zomerjurk die ze heeft gekocht omdat hij precies dezelfde kleur heeft als haar ogen en ze dacht dat hij dat wel zou opmerken. De lucht wordt grijs en het begint te motregenen. Ze vraagt zich af of ze op school

genoeg Frans heeft geleerd om een taxi aan te houden om haar naar het hotel te brengen, of dat ze in haar huidige stemming net zo goed in de regen terug kan lopen. Ze gaat in de rij staan bij de lift.

‘Laat je de jouwe hier ook achter?’

‘Mijn wat?’

De Amerikaanse staat naast haar. Ze glimlacht en knikt naar Livs glimmende trouwring. ‘Je man.’

‘Die – die is hier niet. Hij... hij had het druk vandaag.’

‘O, dus hij is hier voor zaken? Wat heerlijk voor je. Hij doet het werk en jij mag lekker mooie dingen gaan bekijken.’ Ze lacht. ‘Dat heb je goed voor elkaar, *honey*.’

Liv werpt nog een blik omlaag naar de Champs Élysées en ineens krijgt ze een akelig gevoel, diep vanbinnen.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Wat een bofkont, hè?’

Haastig getrouwd, lang berouwd, hadden haar vrienden haar gewaarschuwd. Voor de grap, maar aangezien David en zij elkaar pas drie maanden en elf dagen kenden toen hij haar ten huwelijk vroeg, zag ze de kern van waarheid heus wel.

Ze wilde geen grote bruiloft; haar moeders afwezigheid zou dan een schaduw over het feest hebben geworpen. Dus was ze met David naar Italië gevlucht, naar een kerk in Rome, waar ze een witte jurk had gekocht van een ontwerper van eenvoudig uitziende maar schrikbarend dure kleren in de Via Condotti. Ze begreep bijna niets van de ceremonie totdat David een ring om haar vinger schoof. Davids vriend Carlo, die had geholpen om alles te organiseren en die optrad als een van de getuigen, grapte achteraf dat ze alleen maar had gezegd dat ze David zou eren en gehoorzamen en dat ze alle overige echtgenotes die David aan zijn harem wilde toevoegen zou accepteren. Ze heeft vierentwintig uur aan één stuk gelachen. Ze wist dat het goed zat. Ze wist het al vanaf het moment dat ze hem voor het eerst zag. Ze wist het zelfs toen haar vader zo

aangeslagen leek door het nieuws, en dat meteen maskeerde met zijn hartelijke felicitaties. Ze begreep dat ze zelf misschien nooit had gedroomd van een grote bruiloft, maar dat haar vader dat kennelijk wel had gedaan. Ze wist het toen ze haar schamele bezittingen naar Davids huis verhuisd had – het glazen bouwwerk boven op een suikerfabriek aan de oever van de Thames; een van de eerste dingen die hij had ontworpen en gebouwd. In de zes weken tussen haar bruiloft en haar huwelijksreis werd ze elke ochtend wakker in het Glazen Huis, omringd door de hemel, en lag ze naar haar man te staren in de wetenschap dat ze bij elkaar hoorden. Soms was een gevoel te sterk om niets mee te doen.

‘Vind je jezelf niet... nou ja... een beetje jong?’ Jasmine stond haar benen te waxen boven de wasbak in de keuken. Liv zat aan tafel en keek naar haar terwijl ze een stiekeme sigaret rookte. David hield niet van roken. Ze had tegen hem gezegd dat ze vorig jaar gestopt was. ‘Het is geen geintje, Liv. Jij bent altijd zo impulsief. Je hebt een keer je haar helemaal kort laten knippen voor een weddenschap. En je hebt je baan zomaar opgezegd omdat je op wereldreis wilde.’

‘Alsof ik de enige ben die ooit zoiets heeft gedaan.’

‘Je bent wel de enige die ze allebei op dezelfde dag heeft gedaan. Ik weet het niet, Liv. Ik vind het zo... Het gaat allemaal zo snel.’

‘Dat weet ik wel. Maar het voelt zo goed. We zijn zo gelukkig samen. Ik kan me gewoon niet voorstellen dat hij ooit iets zou doen waar ik boos of verdrietig van word. Hij is...’ Liv blies een rookkringetje naar de tl-verlichting, ‘... perfect.’

‘Ja, het is een dotje. Ik kan gewoon niet geloven dat uitgerekend jij gaat trouwen. Jij hebt altijd gezworen dat je dat nooit wilde.’

‘Weet ik.’

‘Au. Fuck, dat deed pijn.’ Ze trok een stuk wax van haar been en keek bedenkelijk naar wat er nog op haar been bleef plakken. ‘En het is een ongelooflijk lekker ding. En dat huis van hem klinkt ook geweldig. Beter dan dit hok.’

‘Als ik naast hem wakker word, heb ik het gevoel alsof ik in een of andere glossy ben beland. Het is allemaal zo ontzettend volwassen. Ik heb er bijna niks van mezelf neergezet. Hij heeft linnen beddengoed. Dat geloof je toch niet? Linnen beddengoed!’ Ze blies weer een ringetje rook. ‘Van linnen, dus.’

‘Jaja, en wie moet dat straks allemaal strijken?’

‘Ik niet. Hij heeft een schoonmaakster. Hij zegt dat ik dat soort dingen allemaal niet hoeft te doen. Volgens mij heeft hij wel door dat ik heel slecht ben in huishoudelijk werk. Hij vindt dat ik moet promoveren.’

‘Promoveren?’

‘Hij vindt dat ik te slim ben om verder niks te doen met mijn leven.’

‘Daaruit blijkt maar weer hoe kort hij je nog maar kent.’ Jasmine draait een rondje met haar enkel, op zoek naar ontsnapte haren. ‘En? Ga je dat doen?’

‘Geen idee. Er gebeurt nu zo veel, met de verhuizing en trouwen en alles. Ik moet eerst maar eens wennen aan het idee dat ik getrouwd ben.’

‘En je bent zijn vrouw.’ Jasmine keek haar aan met een vals grijnsje. ‘Mijn god. Je bent zijn vrouwtje.’

‘Hou op. Ik word er nog steeds een beetje eng van.’

‘Vrouwtje.’

‘Nokken!’

Dus ging Jasmine nog even een poosje door, totdat Liv haar een tik gaf met een theedoek.

Als ze terugkomt is hij al in het hotel. Ze had besloten om te gaan lopen en het is gaan stortregenen, dus is ze nu

doorweekt en plakt haar jurk aan haar benen. Als ze langs de receptie loopt, zou ze zweren dat de conciërge haar bekijkt met een blik die hij voorbehoudt voor het soort vrouw wier man naar vergaderingen gaat op zijn huwelijksreis.

Als ze binnenkomt, is David aan het bellen. Hij draait zich om, ziet haar staan en breekt het gesprek af. 'Waar hing je uit? Ik maakte me zorgen.'

Ze trekt het natte vestje van haar schouders en pakt een hangertje uit de kast. 'Ik ben de Eiffeltoren op geweest. En toen ben ik teruggelopen.'

'Je bent kletsnat. Ik zal even een bad voor je maken.'

'Ik hoef geen bad.' Ze wil heel graag in bad. De hele ellendige wandeling lang naar het hotel was dat het enige waar ze aan kon denken.

'Dan bestel ik thee.'

Terwijl hij de telefoon oppakt om roomservice te bestellen, draait zij zich om, loopt de badkamer in en doet de deur achter zich dicht. Ze voelt dat David haar nakijkt, ook al is de deur allang dicht. Ze weet zelf ook niet waarom ze zo koppig doet. Ze was van plan om aardig te zijn als ze weer terug was, om de dag een beetje in te halen. Het was tenslotte maar één vergadering. En ze wíst al vanaf hun eerste date hoe hij was, toen hij haar door Londen rondreed en haar vertelde over de achtergrond en het ontwerp van elk modern bouwwerk van glas en staal waar ze langs kwamen.

Maar toen ze de drempel van de hotelkamer over stapte, gebeurde er iets. Ze zag hem aan de telefoon en alleen al het feit dat ze meteen wist dat het voor zijn werk was, perste haar wankele goede wil uit haar. *Jij was helemaal niet bezorgd*, denkt ze boos. *Jij had het over welke glasdikte het best zou zijn voor de entree van dat nieuwe gebouw, of dat de dakconstructie het gewicht van een extra ventilatieschacht wel zou kunnen dragen.*

Ze laat het bad vollopen, gooit er duur hotelbadschuim bij, een zucht van opluchting slakend als ze zich in het warme water laat zakken.

Een paar minuten later klopt David op de deur en komt de badkamer in. 'Thee,' zegt hij, en hij zet het kopje op de rand van het marmeren bad.

'Bedankt.'

Ze wacht tot hij weer weggaat, maar hij gaat zitten op het deksel van de wc, leunt voorover en kijkt haar aan. 'Ik heb een tafeltje voor ons gereserveerd bij La Coupole.'

'Voor vanavond?'

'Ja. Daar heb ik nog over verteld. Dat is die brasserie met die fantastische muurschilderingen van kunstenaars die –'

'David, ik ben echt heel moe. Ik heb een heel stuk gelopen. Ik geloof niet dat ik zo'n zin heb om er vanavond nog uit te gaan.' Ze kijkt hem niet aan als ze het zegt.

'Maar ik weet niet of het nog wel lukt om de reservering om te zetten.'

'Sorry. Ik bestel gewoon liever iets bij de roomservice en dan wil ik naar bed.'

Waarom doe je dit? gilt ze inwendig tegen zichzelf. Waarom saboteer je je eigen huwelijksreis zo?

'Hoor eens, het spijt me van vandaag, oké? Maar ik probeer de Goldsteins al maanden te pakken te krijgen. En nu waren ze toevallig in Parijs, en wilden ze mijn ontwerpen wel eens zien. Dit gaat om dat gebouw waar ik het over had, Liv. Dat grote. En volgens mij vonden ze het mooi.'

Liv staart naar haar tenen, die roze en glimmend boven het water uit komen. 'Nou, fijn dat het goed ging.'

Ze zitten er zwijgend bij.

'Ik haat dit. Ik vind het vreselijk dat jij zo verdrietig bent.'

Ze kijkt naar hem op, naar zijn blauwe ogen, naar zijn

haar dat altijd een beetje slordig zit, naar hoe hij zijn hoofd in zijn handen houdt. Ze aarzelt even en steekt dan haar hand uit. Hij pakt hem vast.

‘Let maar niet op mij. Ik stel me aan. Je hebt gelijk. Ik weet dat dit voor jou een ontzettend belangrijke deal is.’

‘Dat is het echt, Liv. Ik zou jou anders nooit alleen laten. Hier werk ik al maanden naartoe. Jaren, zelfs. Als ik dit binnenhaal, is ons bedrijf binnen. Dan heb ik mijn reputatie gevestigd.’

‘Weet ik toch. Hé, we zeggen het eten niet af. Ik voel me na het bad vast wel beter. En dan kunnen we gaan plannen wat we morgen gaan doen.’

Zijn vingers omsluiten die van haar. Vanwege de zeepvlokken glijden ze bijna weg.

‘Nou... dat is dus het punt. Ze willen dat ik morgen met hun projectmanager ga praten.’

Liv wordt heel stil. ‘Wat?’

‘Ze laten hem speciaal overvliegen. Ik heb met hem afgesproken in hun suite in het Royal Monceaux. Ik dacht, misschien wil je daar wel naar de spa terwijl ik met hen bezig ben? Het schijnt fantastisch te zijn.’

Ze kijkt hem aan. ‘Dat meen je niet.’

‘Ja, echt. Volgens de Franse *Vogue* is het de beste –’

‘Ik heb het niet over die verdomde spa.’

‘Liv – dit betekent dat ze dit echt willen. Daar moet ik nu gebruik van maken.’

Als ze weer kan praten, klinkt haar stem vreemd gesmoord. ‘Vijf dagen. Meer dan dat hebben we niet voor onze huwelijksreis, David. Nog geen week. Wil je nou echt beweren dat ze niet nog tweeënzeventig uur kunnen wachten om je te spreken?’

‘We hebben het hier over de Goldsteins, Liv. Zo gaat dat met miljardairs. Je hebt je te schikken naar hun agenda.’

Ze staart naar haar voeten, naar de pedicure die haar zo veel had gekost, en ze weet nog dat ze samen met de pe-

dicuremevrouw heeft gelachen toen ze zei dat haar voeten om te zoenen waren, zo mooi.

‘Ga alsjeblieft weg, David.’

‘Liv. Ik –’

‘Laat me met rust.’

Ze kijkt hem niet aan als hij opstaat van de wc-bril. Als hij de badkamerdeur achter zich dichttrekt, doet Liv haar ogen dicht en laat zich onder het warme water glijden tot ze helemaal niets meer hoort.

2

Parijs, 1913

‘Niet naar Bar Tripoli.’

‘Wel naar Bar Tripoli.’

Voor zo’n grote vent kon Édouard Lefèvre soms wel heel veel weg hebben van een klein jongetje dat net te horen had gekregen dat er wat voor hem zwaaide. Hij keek me aan met een gepijnigde blik en blies de lucht uit zijn wangen. ‘Ah – laten we dat nou niet vanavond doen, Sophie. Laten we ergens lekker gaan eten. Laten we eens een avondje niet aan onze financiële sores denken. We zijn net getrouwd! Het is onze *lune de miel*!’ Hij maakte een afwerend gebaar in de richting van het uithangbord van de bar.

Ik stak mijn hand in mijn jaszak en trok er een handvol schuldbekentenissen uit die ik daarin gestoken had. ‘Lieve man van me, we kunnen het ons niet veroorloven een avondje niet aan onze financiële sores te denken. We hebben geen geld om uit eten te gaan. Nog geen centime.’

‘Maar het geld van de Galerie Duchamps –’

‘Dat is al op aan de huur. Je had al sinds de zomer niet meer betaald, weet je nog.’

‘En het spaargeld in het potje?’

‘Heb ik twee dagen geleden uitgegeven toen jij iedereen in Ma Bourgogne zo nodig op ontbijt moest trakteren.’

‘Dat was ons bruiloftsontbijt! Ik vond het belangrijk om onze terugkeer naar Parijs te vieren.’ Hij dacht even na. ‘Het geld in mijn blauwe pantalon?’

‘Gisteravond.’

Hij klopte op zijn zakken en het enige wat hij daarin voelde was zijn zakje tabak. Hij keek zo verslagen dat ik bijna in de lach schoot.

‘*Courage*, Édouard. Zo erg is het niet. Als je dat liever hebt, ga ik wel alleen naar binnen en dan zal ik je vrienden heel netjes vragen of ze alsjeblieft hun schuld willen voldoen. Dan kan jij je er verder buiten houden. Een vrouw afpoeieren vinden ze vast een stuk moeilijker.’

‘En dan gaan we weer?’

‘En dan gaan we weer.’ Ik stak mijn hand omhoog en gaf hem een zoen. ‘En dan gaan we iets eten.’

‘Ik weet niet of ik nog wel zin heb om te eten,’ mopperde hij. ‘Ik krijg maagpijn van dat geklets over geld.’

‘Jij hebt heus nog wel zin in eten, Édouard.’

‘Ik zie niet in waarom we dit zo nodig nu moeten doen. Onze *lune de miel* hoort een hele maand te duren. Een maand lang alleen maar liefde! Ik heb het aan een van mijn cliënten uit de betere kringen gevraagd, want die weet precies hoe het hoort. Ik heb vast nog wel ergens wat... O wacht, daar heb je Laure. Laure! Kom eens hier, dan kun je mijn vrouw ontmoeten!’

In de drie weken dat ik nu mevrouw Lefèvre was, en eerlijk gezegd, ook in de maanden daarvoor, was ik erachter gekomen dat de schulden van mijn nieuwe man nog groter waren dan zijn talent als kunstschilder. Édouard was een ongelofelijk vrijgeveige man – maar financieel gezien had hij maar weinig om die vrijgevigheid te rechtvaardigen. Hij verkocht zijn schilderijen met een gemak waar zijn vrienden aan de Académie Matisse jaloers op moesten zijn, maar hij deed maar zelden zoiets onprettigs als er geld voor vragen. Hij nam genoeg met een gestaag groeiende stapel smoezelige schuldbriefjes. Vandaar dat messieurs Duchamp, Bercy en Stiegler het zich konden veroorloven om zijn verfijnde kunstwerken aan hun muren te hangen en eten op hun tafels te zetten, terwijl

Édouard wekenlang leefde op brood, kaas en rillettes.

Toen ik ontdekte hoe hij er financieel voor stond, was ik geschokt. Niet omdat hij geen geld had – toen ik Édouard voor het eerst ontmoette, wist ik meteen al dat hij niet rijk kon zijn – maar vanwege de onverschilligheid waarmee die zogenaamde vrienden hem schijnbaar behandelden. Ze beloofden hem geld, maar kwamen nooit over de brug. Ze namen zijn drank, zijn gastvrijheid aan, maar gaven er bijna niets voor terug. Édouard was altijd degene die voorstelde samen te gaan eten en drinken, die ervoor zorgde dat iedereen het naar zijn zin had, maar als er betaald moest worden was hij op de een of andere manier steeds de enige die nog in de bar was.

‘Vriendschap is belangrijker dan geld,’ had hij gezegd, toen ik zijn boekhouding deed.

‘Dat is een bewonderenswaardig uitgangspunt, liefste. Maar helaas kan je van vriendschap niet leven.’

‘Ik ben met een zakenvrouw getrouwd!’ riep hij trots. Ik geloof dat ik in die dagen had kunnen verkondigen dat ik steenpuisten doorprikte voor de kost en dan was hij nog trots op me geweest.

Ik tuurde door het raam van Bar Tripoli en probeerde te zien wie daarbinnen zaten. Toen ik me weer omdraaide, stond Édouard te praten met een vrouw. Dat was niet ongebruikelijk; mijn man kende iedereen in het 5e en 6e arrondissement. Je kon nog geen vijftig meter lopen zonder dat er begroetingen, sigaretten en beste wensen werden uitgewisseld. ‘Sophie!’ riep hij. ‘Kom eens! Ik wil je voorstellen aan Laure LeComte.’

Ik aarzelde maar heel even; uit de rouge op haar wangen en haar avondschoentjes viel op te maken dat Laure LeComte een *filles de rue* was. Toen we elkaar pas leerden kennen, had hij me verteld dat hij die meisjes vaak als model gebruikte; ze waren daar perfect geschikt voor, zei hij, omdat ze totaal niet verlegen waren over hun lichaam.

Het had me misschien moeten schokken dat hij mij, zijn vrouw, met zo'n meisje wilde laten kennismaken. Maar ik kwam er al snel achter dat Édouard niet veel ophad met de gebruikelijke etiquette. Ik wist dat hij hen leuk vond, dat hij zelfs respect voor hen had, en ik wilde niet dat hij minder over mij zou denken.

'Het is een genoeg kennis met u te maken, mademoiselle,' zei ik. Ik stak mijn hand uit, en gebruikte het formele *vous* als blijk van respect. Haar vingers voelden zo belachelijk zacht dat ik moest kijken om te zien of ik ze wel echt vasthad.

'Laure heeft vaak voor me geposeerd. Weet je wel, dat schilderij van de vrouw in de blauwe stoel dat jij zo mooi vond? Dat was Laure. Ze is een voortreffelijk model.'

'Dat is te veel eer, monsieur Lefèvre,' zei ze.

Ik glimlachte hartelijk. 'Dat schilderij herinner ik me inderdaad. Een prachtig plaatje.'

De vrouw keek wat verbaasd. Achteraf bedacht ik dat ze waarschijnlijk niet zo vaak complimenten kreeg van een andere vrouw. 'Ik vond het altijd een soort koninklijke uitstraling hebben.'

'Koninklijk. Sophie heeft volkomen gelijk. Dat is precies hoe jij eruitziet op dat schilderij,' zei Édouard.

Laures blik schoot van hem naar mij, alsof ze probeerde in te schatten of ik haar soms in de maling nam.

'Toen mijn man mij voor het eerst schilderde leek ik net een vreselijke ouwe vrijster,' zei ik snel, om haar op haar gemak te stellen. 'Zo ernstig en grimmig. Édouard zei geloof ik dat ik op een stijve hark leek.'

'Zoiets zou ik nooit zeggen.'

'Maar je dacht het wel.'

'Het was een vreselijk schilderij,' stemde Édouard in. 'Maar dat was honderd procent mijn schuld.' Hij keek me aan. 'En nu kan ik onmogelijk nog een slecht schilderij van jou maken.'

Ik kon hem nog steeds niet recht in de ogen kijken zonder een beetje te blozen. Het viel even stil. En ik wendde mijn blik af.

‘Mijn felicitaties met uw huwelijk, madame Lefèvre. U mag zich gelukkig prijzen. Maar niet zo gelukkig als uw man zich mag prijzen, denk ik.’

Ze knikte eerst naar mij, en toen naar Édouard, waarna ze haar rokken een stukje van het natte trottoir tilde en wegliep.

‘Kijk me niet zo aan en plein public,’ berispte ik hem, terwijl we haar nakeken.

‘Dat vind ik juist zo leuk,’ zei hij. Hij stak een sigaret op en leek heel erg in zijn nopjes met zichzelf. ‘Je krijgt altijd zo’n schattig blokje.’

Lees verder in *Een week in Parijs*

Van Jojo Moyes verschenen eerder:

Verboden vruchten
Passie en parelmoer
Zee van verlangen
Walvisbaai
Nachtmuziek
De laatste liefdesbrief
Voor jou
Vier plus één
Portret van een vrouw

Eerste druk november 2015

Oorspronkelijke titel *Honeymoon in Paris*

Oorspronkelijke uitgave als e-book door Penguin Group, Londen.

Copyright © 2012 by Jojo Moyes

The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © The Artworks, Inc

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3882 9

ISBN e-book 978 90 261 3383 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.